

morgen in november

neen, het zijn geen meeuwen
maar vriezeganzen in de nevel
ze weven de V van hun vlucht
door een winters zwijgen

zoals daarginds een roze zon
glinstert door de doodse populieren
geluid en gloed gaan als draden
door een verhullend weefsel

waar is de aarde, weide en veld
waar is de mens, de boer
die opnieuw zijn verliezen telt

o de lange vingers van de populieren
ze houden draaiend de zon omkneld
om ze aan kinderen te tonen

zoals dichters die rusteloos wonen
aan de lier draaien van de taal
hun woord heeft weinig kansen
want alles is reeds lang verteld
maar daar scheren door de nevel
voor even de vriezeganzen

ze scheren door een doom
en de zon schemert in roze
ze ziet de aarde door de vingers
de wijzende vingers van een boom